

TV-maksu on tosiaankin aikansa elänyt!

Television katseluluvan (nyk. televisiomaksu) historia ulottuu 1950-luvun lopulle, jolloin televisiot alkoivat yleistyä. TV-ohjelmien ja niiden välittämiseen tarvittiin infrastruktuuria (Yleisradio), jonka toimintaa piti rahoittaa. Päätettiin, että tv-toiminnan rahoittamiseksi kerätään katsojilta katselumaksu, televisiolupamaksu. Radion kuuntelusta perittiin lupamaksua vuodesta 1927 vuoteen 1977, jolloin radioita oli jo käytännössä jokaisella, eikä erillisen hyvinvointiveron periminen ollut järkevää.

Television omistaa Tilastokeskuksen mukaan nykyään noin 96% kotitalouksista, joten kyse ei ole enää marginaali-ilmiöstä kuten aikanaan 1960-luvulla. Television katselu ei ole enää rikkaiden yksinoikeus, vaan kaiken kansan huvi. Uusilla tietokoneilla ja jopa matkapuhelimillakin on mahdollista katsella televisiota. Ja kohta siis kaikki tietokoneen- ja kännykänkäyttäjät riippumatta varsinaisista televisionkatselutottumuksista ovat velvollisia maksamaan televisiomaksua. Maksuahan joutuu periaatteessa maksamaan jokainen virittimen omistaja vaikka talouden ainoa televisio makaisi vintillä pölyä keräämässä.

Televisiomaksun keräämistä varten on olemassa oma hallinnollinen yksikkönsä, Televisiomaksuhallinto (osa Viestintävirastoa). Televisiomaksun keräämisen valvonta ei ole ilmaista. Televisiohallinnon tulostavoitteissa todetaan, että televisiomaksuhallinnon kustannukset ovat korkeintaan 5,30 euroa jokaista tavoiteltua yli kahta miljoonaa televisiomaksutaloutta kohden eli luokkaa 11 miljoonaa euroa. Tämä 11 miljoonaa euroa kuuluu joka vuosi pelkkään valvontaan - yhteiskunnan kannalta hukkaan heitettyä rahaa!

Julkisessa keskustelussakin on viime aikoina ilahduttavasti herätty huomaamaan televisiomaksun muinaisjäänteiden oloinen luonne. Nyt voidaankin televisiomaksusta luopua kuten luovuttiin radioluvasta 1970-luvulla ja Keskustan opiskelijaliitto voi olla tämän muutoksen eturintamassa. Yleisradion rahoitukseen syntyvä tuloaukko katetaan valtion budjetista. Samalla on kuitenkin luotava mekanismi, joka takaa Yleisradion toiminnan tehokkuuden ja riippumattomuuden. Näin yhteiskunta säästää jo pelkästään televisiomaksuhallinnon byrokratian lopettamisessa tuon 11 miljoonaa euroa. Valtion budjettiin syntyvä aukko voidaan paikata tuloveroa korottamalla tai muulla veromuutoksella. Tärkeintä on turhan byrokratian purkaminen.

Opiskelijat ja muut heikossa sosiaalisessa asemassa olevat väestöryhmät ovat vaatineet alennusta televisiomaksuun. Alennus olisi oikeutettu, sillä esimerkiksi opiskelijalle noin 200 euron vuotuinen menoerä on huomattava verrattuna tuloihin - opintorahahan on vain vajaat 260 euroa kuussa. Erilaisten alennusten myöntäminen nykyisestä maksusta väistämättä paisuttaisi televisiomaksuhallintoa ja siten ainoastaan lisääisi byrokratiaa. Veroviranomaiset taas seuraavat ihmisten tuloja jo nyt varsinaisena työnään.

Lakkauttamalla televisiomaksu ja siirtämällä Yleisradion rahoitus pääosin valtion budjettiin, myös opiskelijat ja muut heikossa asemassa olevat saavat katsella televisiota halvemmalla ja kuitenkin pysyvät mukana yhteiskunnallisessa kehityksessä. Hehän maksavat keskimäärin vähemmän veroa ja siten myös vähemmän television katselusta. Näinhän on monien muidenkin yhteiskunnan tarjoamien palveluiden kohdalla aina lähtien vaikkapa tieverkosta.

Lisäksi televisiomaksun poistaminen parantaa yhteisöllisyyttä, kun maksusta pinnaajtkin uskaltavat avata oven kutsumattomille vieraille.

Lisätietoja:

puheenjohtaja Johanna Tikanmäki, johanna.tikanmaki@tkk.fi, 040 555 8593